

ne vedo, kako težko nosi delavno ljudstvo vedno večja bremena militarizma!

Duhovniški poslanci. V prejšnjem državnem zboru bilo je 23 duhovnikov-poslancev. To število se je pri zadnjih volitvah na 12 znižalo.

Socialni demokratje so tvorili v prejšnji državni zbornici eno samo združeno stranko. Zdaj pa so se razcepili po narodnostih in imajo petoro klubov. S tem je politična moč socialne demokracije postala jako omejena.

Brihtna vlada. Neki inženir naše vojne mornarice iznašel je pred nekaj časom pripravo, ki daje podmorskim čolnim trikrat večjo hitrost nego je dosedanja. Ponudil je svojo iznajdbo naši vladi, ali ta je ni hotela kupiti. Mož je šel in prodal svojo iznajdbo angleški vladi, ki mu je dala zanjo 1½ milijona kron. Zdaj pa kupila je naša vlada na Angleškem dva taka čolna. So pač brihtne glavice pri nas...

Dopisi.

Ptujska okolica. Iz poročil od sv. Urbana pri Ptujju je znano tudi v okolici Ptujja, da je tisti mašetar in pijani Grozl celi pot proti Spuhlji kričal „živijo Podjenčič“. Tam v Spuhlji je šel na mizo in prerokoval, pridgoval in hvalil vse Brenčiče. Potem je lahko, da so si ga natakariji zapomnili in da je potem tudi moral plačati, kolikor je spil in snedel. Takaj v okolici Ptujja pa smo bolj brihtni; mi pa smo šli, da bi tam iz tistega polovnjaka pili, ki je bil za „Siegesfeier“ pripravljen. Meso bi tudi jedli zastonj. Ko bi prišel mesar, da bi nam zaklal, bi mi že prase zunaj spekli na drogi, kakor cigani. Na tem je toliko znano in resnično, da od praseta nismo jedli, pač pa smo zastonj vino pili, ker mi nismo šli v Spuhlje Brenčiča hvalit, ampak pit in jest. Zato smo bili bolj tihi in v strani da nas natakariji niso poznali. Toliko na tem ni lepo, da je tisti pijani Grozl Brenčiča proklinjal, mi zastonj pili in da se Brenčič ni upal tistega polovnjaka vina nam dati zastonj spiti. To je bila prva svečanost; če bo več enakih tedaj bo že lepa.

Ptujska okolica. Moram Vam, gosp. urednik, nekaj naznaniti; so sicer sanje, vendar zanimive in strašne ob jednom. Mogoče boste stavili v loterijo, zadeli boste brez dvoma terno, približno tako kak Brenčič ob volitvah. Imel sem te-le sanje: Korošci, Benkovič in Brenčiči pregnali so habsburško dinastijo iz Avstrije. Na spraznjen prestol posadili so — mislite Karagorgjeviča? Ne! Brenčiča. Kako se je to zgodilo nisem videl, pač pa sem videl, da je sedel Brenčič na prestolu podobnem klopem v Latermanovem dreveredu v Ljubljani. Na levisi mu je sedel Benkovič, na desnici Korošec. Dvorjani (med njimi

vsa politikujoča duhovščina ptujsko-ormoškega okraja), poklanjali so se mu ravno kot svojemu novemu vladarju. Čudno je bilo videti, kako sta si namežikovala Benkovič in Korošec, ko se mu je kdo poklonil. Seveda Brenčič je obljubil vsakemu srečno in dolgo življenje, podal vsakemu roko v znamenje naklonjenosti, v tem trenutku sta mu pa kazala Benkovič in Korošec osle za hrbtom. Duhovniki so zamižali, da jim ni ušel smeh, le kmetje so opravili vse te ceremonije resno in spoštljivo. To je trpelo precej dolgo. Na posebni mizici ležal je neki čudni potni prt (Schneuztüchel), katerega si pa, če si natančneje pogledal, spoznal tudi za šolsko odpustnico, na platno pisano, seveda brez pečata in podpisa. (Opom. Brenčič še šolske odpustnice dobil ni, ker ljudsko-šolski dolžnosti ni zadostil kakor sem iz zanesljivih virov zvedel.) Napredoval je v posameznih predmetih jako dobro, le vera in nrvnost je bila komaj zadostna. — Seveda zbog tolikih audienc, postalo je Brenčiču silno vroče in že mu je mislil obrisati nekdo pot z imenovanim robcem ali odpustnico, ni pa tega pripustil Korošec, ker ta prt je le zato, da bojo brisali Brenčiču ne pot ampak — oči. Spet so si duhovniki namežikovali in nasmehavali ter meli roke, Urbančani in Vurberžani pa kričali „živijo“, medtem ko so mu kranjske punčke pahljale od zadaj z velikimi pahljačami — politiko v glavo. Da je bilo videti, da je Korošec pravi regent-vladar, vendar se je tudi on slednjič poklonil tako „pro forma“ Brenčiču. Ta pa si ni mogel kaj, da bi ne objel svojega jeroba in kutarja Korošca in tako ga je stiskal brezkončno na svoja klerikalna prsa, prav na ista prsa in na isti klopi kot je nekdaš stiskal kranjske Šiškarice. Ko je bilo končno teh poklonov konec, vprašal je Brenčič Korošca, Benkoviča in župnike z Velike Nedelje, Stoperc, Marka, Vurberga, kaplana od sv. Urbana itd., kako bi se maščeval nad tistimi, ki niso njega volili, ker sedaj kot vladar jih vendar lahko kaznuje. Pomežiknili so si duhovniki in Korošec je predlagal, naj napravijo jednake sodnije kot so bile nekdaš inkvizicije. Zamojdelj, rekel je Brenčič, naj se tudi ta sod od zdaj inkvizicija imenuje. (Pomislite moj strah, ker tudi jaz ga nisem volil). Vsa duhovščina in pažeti so zaklicali „živijo“ v znamenje, da je predlog sprejet. V trenutku postavili so inkvizitorje, ti so potegnili z žepa cele pole, popisanih onih ki niso volili Brenčiča. Med inkvizitorji spovedal sem Grozla, Miha Horvat, Hamerška od sv. Urbana, organista, župana z Vurberga in veliko drugih. Ti so nas zgrabili in vlekli na gromado, v tem ko se je Korošec peklensko smejal, tulili smo drugi od strahu in groze, in v tem sem se zbudil. Tresel sem se od groze in premišljeval te strašne sanje, pomi-

ril sem se le, ko sem se spomnil, da tudi papa Inocenc VIII ni dolgo užival sladkosti inkvizicije, da je prvi inkvizitor prior „de Torkemada“ l. 1478 umrl, in da je cesar Jožef II. kten menda ni bil liberalec, zadnjemu inkvizitorju vrata zavil. Obžaloval sem le, da že človek ljubelega Friderika pl. Spee od leta 1635 ni med živimi. — To so bile grozne sanje!

Cirkovce pri Pragerskem. Ker se naš kaplan še zmiraj repenči po Brenčičevi zmagi, mu ni bilo vendar enkrat dokazati, zakaj vera ni. Tudi njegovi podložniki so zelo všeč, ker so mu dan ožje volitve vrgli Plojevo zastavo iz Krupevega trna. Namreč bosonožni čiški Boštjan, visokoglavi Krupec sta se spustila kakor besno po zraku brez klobukov proti na cesti stojenemu Goljatu; ker se je razburjeni Krupec zareht nad G. Goljatom: Ako ne odstranite tega lesa iz drevesa, ne pridem nikdar več v vašo stilo! Čeravno hodi Krupec na svoj krigeljski samo k Brečičevemu prijatelju G. Matijeku, nesejo hitro lestvo, a bila je prekratka. Zašl pol ure je že trgal z aklem neki tesarski učeni a zastava še ni hotela pasti. Posljejo po zidarskega pomočnika, ta je komaj z veliko strgal iz drevesa to Brenčičevo nadlogo. Glej! Deinčov Anza si je pa le zaslužil toliko, da je v jesen svinjo kupil za kolino; repe in korpa pa ima tak sam dosti, da jo lahko pita. Namreč po dnevi je sam hodil z Brenčičovimi listi. Šikolah in jih popal po hišah. Seveda so ga takoj obmetali z blatom, da so morale ubog ženske zmiraj beliti. Zorko je pa hodil po drugih vaseh, ker si v Šikole ni več upal. Od ponočnega straha pa sta hodila oba skupaj in hujkala ljudi po krmah. Med potjo sta se pa morebiti zaletela h kakšni deklini, ker komaj ob polnoči prišla domov. V Cirkovcah po dnevi G. Beranič trsje vezal in lestvo na pozabil stati; ali še te lestve nista mogla dva ponočnjaka pri miru pustiti. Naš Anna naj bil raje doma pri svoji mladi ženki, pa kaj mara za to, ker mu je za Zorko bila za celo svinjo obljubil, pa še tu pa tam sta spila kak literček. Saj naš Zorko ima denar, penez, da lahko da našemu Anzetu kaj za pot. Tudi Franc Baklan, ki namerava postati Anzšvoger, se je zelo potezoval za to stvar. Namreč ko je šel na dan ožje volitve od svoje ljubke je med potjo raztrgal vse Plojeve liste iz ravno tako se je zgodilo prejšnjo nedeljo zjutraj Čaj mrcina, še kaj več ti bomo očitali, ker ne bodeš miroval! Morebiti je tudi on dobil Zorketa kakšni groš. Zorketa pa tudi vprašaj ako mu ni znan pregovor, ki se pravi: naj pomete pred svojim pragom poprej ko pred drugega.

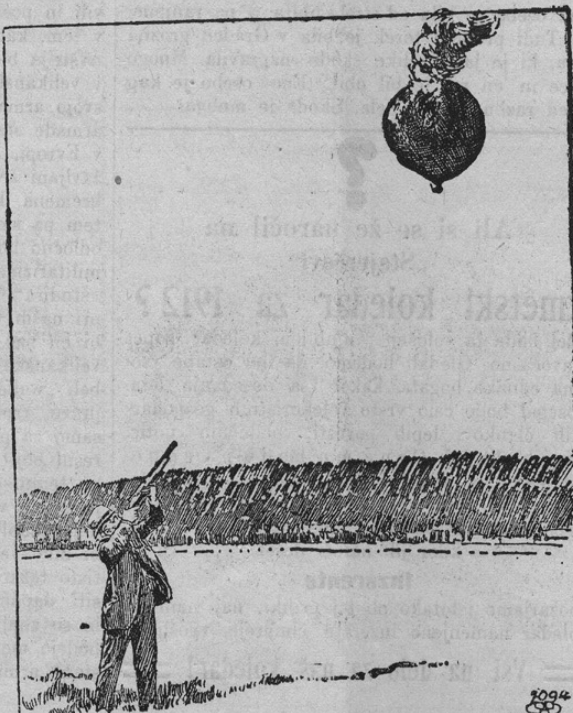
Sv. Barbara v Haložah. Gorečnost naš g. župnika Vogrina za cerkvene reči je velika. Zmanjkali so mu namreč plaščeki, s katerimi se kelih pokrivajo; sedaj dolži farane te plaščeki in je obljubil dne 16./VII. raz prižnice tistim 10 kron nagrade, kateri izda dotičnega plašček. Ali pa mogoče ne zna, kdo je odgovoren za cerkvene reči, in katere osebe imajo ključ za zakristije? Radovedni ste, kdo je dal v „Narodni list“ in v „Štajerca“ kleparskega učenca Osveta, kateri bi bil lahko čez zvonikovo razkrito steno noter padel pri podružnici sv. Katarine, medtem ko ste ga Vi zunaj okoli cerkvice iskali, mogoče on v koruznici v cerkvi nahajal. Počakajte Vi z vašim g. kaplanom Berkom in namreč večne maše za dotičnika, da ne bode v tej svečeni cerkvi v kuruznici oslabeled. Namreč pa tudi kaplanu Berku ali Verku, da naj v najmanjšem podrepičniku kupi ručjake za tiste, ki najarje, katere izda za lepe kikle da bodo njih svoje neumne butice nosili, ko bodo v tiral za Brenčelja...

Kaplan se z Tončkoj v noč sprejema. Denar za lepe kikle daja Dopisnika od svet. Florjan Ne vidi Brezovski kaplan Na nosu mu je muha stala In Jurčina opazovala Kako on modro se drži Drugače vrat bi zlomil si...

Iz pota. Ljubi „Štajerc“! Jaz sem malo na somerfriši bil, morem tudi tebi o nekaj povedat, kaj se v nekih krajih dogodi. Antonski fajmošter je šou z no fe...

Nova iznajdba za boj v zraku.

Neverjetno je skoraj, kako napreduje človeški um. V zadnjih letih se je zlasti zrakoplovstvo razvilo in poleg navadnih balonov izumili so že najrazličnejše mašine in letalne stroje. Seveda imajo te velikanske iznajdbe tudi glede vojske odločilni pomen. Lahko se reče, da bodejo prihodnje vojske povsem druge lice imele nego dosedanje. Balone in letalne stroje se ne bode v vojski le za rekognosciranje rabilo, marveč tudi že za napad. Ali človeški duh je napravil že zopet korak naprej in je izumil sredstvo, s katerim bi se v vojskinem času proti zrakoplovom branili. To sredstvo iznašel je inženir Lientz v Grosslichterfeldu pri Berlinu. Iznajdba je posebne vrste kroglja, ki se jo lahko s puško proti balonu ustrelji. Kroglja napravi da eksplodira plin v balonu, nakar seveda balon sam takoj na zemljo pade. Naša slika kaže poizkuse s to novo iznajdbo. Posebno važno je, da se lahko s puško strelja, medtem ko so doslej proti balonom le s kani strelali.

Neueste Erfindung zur Vernichtung von Gasballons

in z jenu dekletum na Vuhred, na banhof, h
vnu. Ko pride v Vuhred, še le zamerka, da
dekleta ni, sta jo grede zgubila (?); kaj je za
napraviti, nazaj, pa jo klicati! Eva, Eva, so kri-
kali po lesu! Da se jednemu župniku zna tako
spoditi, kateri je v vsaki reči previden, tisto pa
se zastopim. No, mladi gospod, pa mlada frava,
kaj znaš pomagat... Eden „Somerfrischer“.

St. Martin na Pohorju. Ljubi „Stajerc! Od
vseh strani beremo poročila o pretečenih voli-
tah; sprejmi toraj tudi iz zelenega Pohorja in
sicer od odstranjenega mirnega sv. Martina
tako poročilo iz časa volitve in politikujočega
misijona. Mi živimo tukaj na mali zeleni višavi
od nekdaj v lepem miru; čudno in neverjetno
se nam je dozdevalo časa čuti in brati v
daljini se godeče politikujoče razmere, katerih
tukaj nismo vajeni bili. Dozdevale so se nam
deloma zmišljene, deloma lažnjive, prepričali pa
samo se, da je večinoma vse gola resnica. Tekom
časa zadnje volitve imeli smo tukaj več znanih
in neznanih obiskov, sv. misjon, pastirski list,
zborovanje itd. Slišali in poslušali smo reči, da
so nas že ušesna srbelja in bolela, kajti pohorsko
rno vajeno je le na ptičje petje, hrpuče žage
in čiste šumeče potočke. Obiskal nas je pri sv.
Martinu v spremstvu gospodov neki neznani
Pišek na binkoštni podeljek. Po službi božji se
nas je zbralo pred cerkvijo, slišali smo iz ust
gospodov prijazne govore, zlate obljube. Gg.
Pišek in neki Peter iz Slov. Bistrice obljubila
sta, da bode Pohorje med drugim prepreženo z
najlepšimi cestami, in kaj še več. Mislili smo
si, kako pridejo ti gospodje ravno ob času vo-
litve, ker jih pa drugače videti ni?! Končno
samo na predlog Petra ploskali „živijo Pišek“,
— saj ja nič ni koštalo, — gospodje so se po-
slovili in Pohorci so si mislili: z Bogom, saj
nas ne vidimo več kot zopet ob času volitve.
V poznejšem času prišel je v sv. Martin tudi
od nekdaj znani Kresnik, ali kakor mu Pohorci
pravijo Ludvik; povabil nas je v gostilno g. Po-
toshnika ter nam tam razlagal svoje mnenje;
razlagal nam je natančno zdajni politični žalostni
položaj in trdil da ni upati pri teh nesrečnih
narodnih hujskarijah na boljše čase, pač pa na
hujše, dokler se vsi kmetje brez ozira na po-
lično mnenje in narodnost ne združijo zoper
kmetijske roparje in izsesalce. Slišali smo potem
o cerkvi tudi pastirski list. Več kot za sveto
vero brigal se je isti za volitve in sploh za po-
ličko. Med drugimi političnimi nazori prigovarjal
je ta pastirski list v celi vsebini, da ja naj
boljše volitvi pri volitvi samo le katoliškega
morda za državnega poslanca, da namreč preti
sveti veri pogin. Pogovarjali smo se in premiš-
ljali, kaj to nasilno branje neki pomeni. Pišek
in Kresnik sta gotovo krščanska moža, in kak
kotji nekrščanski pri nas ne kandidira, to pri-
gvarjanje je torej nepotrebno ter ima drugi
pomen. Ali smatra morda krščanski list Pišeka,
kateri je zboroval v sv. Martinu pri cerkvi in
drugod, kakor je slišati v farovžih, katoliškega,
in Kresnika zato ker je zboroval v pošteni Po-
toshnikovi gostilni nekatoliškega? Ko bi bil pa
pastirski list označil, da škodujejo sv. veri posa-
menzi duhovni kod nečistniki, krivoprisežniki,
goljufi, itd., bolj bi jo bil zadel. Končno je še
prisnil pečat klerikalni politiki sv. misijon na

lice. Prišli so namreč trije g. kapucini iz Celja,
da bi učili sv. vero. Pa kaj! o vboge prižnice
in spovednice, tu kod tam nič ko politika in
volitva; pa še več se je zlorabljala spovednica.
Nekaj prilik iz spovednice: — Kapucin: Koga bo-
dete volili? — Spovedenec: Še ne vem. — K.: Pa
morate povedati! — Sp.: Še ne vem! — K.:
Če ne volite Pišeka, ne dobite odveze itd. —
Drugi slučaj: Kapucin: Koga bode volil vaš
mož? — Žena: Ne vem! Kap.: Ja slišite go-
vorjenje? — Žena: Ne čujem, se ne brigam. —
Kap.: Prigovarjate moža, silite ga, da bo Pišeka
volil, drugače vam ne bo nikdar Marija poma-
gala! — Tretji slučaj: Kap.: Koga bode te vo-
lili? — Spovedenec: Ne vem! — Kap.: Pišeka
morate! — Spovedenec: Ne bodem ga, mislim
da ste prišli vero učiti, ne pa volitvo, itd. In
kaj še vse, to presega ves verski čut! In pri
tem še trdijo klerikalci, da vera peša; ne bi
bilo čuda, če bi! Mi hribovci smo še malo po-
kvarjeni, mi pravimo, da ne peša sv. Kristova
vera, kaj še, pač pa peša od farizejev in njih
delovanja pokvarjena vera! Prišel bi naj Kristus
z bičem ter rekel: Poberite se vi hinavci, vi
ste spreobrnili hišo božjo v jamo razbojnikov!
Ko smo že očakali v tem letu toliko novine,
smo si mislili, no tetos bodemo še imeli v sv.
Martinu sv. birmo. Prejšnje čase je bilo to te-
žavno, ker so se morali stari slabotni g. škofje
zaradi slabe ceste s štirimi volmi v nevarnosti
na Pohorje peljati. Zdaj pa imamo jako lepo
deželno cesto, da se brez vse nevarnosti lahko
najiminitnejša kočija pelje. Čakali pa smo zastoj,
— saj so nam blagi knezoškof poslali pastirski
list, na katerega kakor tudi na sv. misijon bo-
dimo morali čakati do časa nove volitve; oh
kak nam bode dolgočasno; upamo, pa, da se
bode tedaj g. poslanec Pišek že pripeljal čez
Fram, Kamenico in Voltino po ti zaobljubljeni
cesti. Srčen pozdrav „Stajerc“ od Pohorcev.

Hrastnik. V nedeljo 16. t. m. so imeli
otroci iz nemške šole konec šolskega leta s
svojo veselico, katero so jim pripravili gospodje
od rudnika in kemične tovarne. Bilo je vse
prav lepo urejeno. Ali začelo se je pripravljati
za slabo vreme; temu so se seveda naši zagri-
ženi nasprotniki rogali in smejali. Eden teh pr-
vaških zagrižencev po imenu Anze Krajšek je
celo rekel: da bi dež tako šel, da bi vse tiste
proklete Nemce neslo doli iz hriba... Je pač
dobro, da oslovski glas ne gre v nebesa. Kakršni
so stariši, taki so otroci. Toliko za danes. Ali
mi vemo še več drugih enakih hujskačev, ki
jih bomo prijeli, da bode javnost njih imena
izvedela.

Iz marnberškega okraja. Ljubi „Stajerc!“
Sprejmi po dolgem času zopet en dopis od
mene. V Ribnici na Pohorju zma-
gali so pri občinskih volitvah Nemci; ako
ravno so prvaki vložili rekurz, a
pomagalo jim ni nič, volitve so potrjene, kar jih
hudo jezi. Pred tremi leti vpili so „Svoji k
svojim“ a videli so, da jim to nič ne pomaga,
zopet lepo molčijo, in so pozabili na vsa gesla
in prvaške misli. Za spomin valja se jim še le
na Lipežovem travniku neki kozel od Sokola,
ki je tako sit da mu je trebuh počil. Ja tako
je prvaki, le lepo molčite, drugače se zna pre-
drugačiti še več.

Dama

ki drži kaj na zdravo ne-
govanje kože, ki boče zlasti
pege odstraniti ter mehko,
nežno kožo in beli tiste
dobiti in obdržati, umiva
se edino z
„Steckenpferd“ lilije-
nim mlečnim milom
(manka „Steckenpferd“) od
Bergmann & Co. Tischen 2. E.
Kos za 80 h se dobi v vseh
apotekah, drožerijah in tr-
govinah s parfumom itd.

391

Novice.

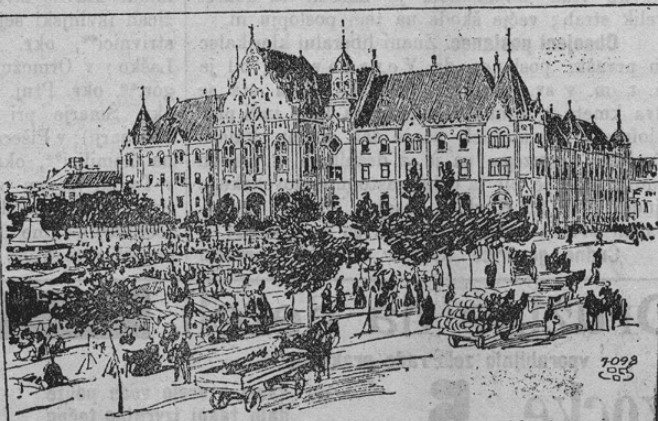
Sramoto delajo prvaški hujskači celemu
slovenskemu ljudstvu. Saj jim niti nedolžna deca
sveta ni. Ob zaključku šolskega leta na nemški
šoli v Šiški napadle so prvaške babe s fantalini
vboge otroke, so jih psovali, opljuvali in tudi
s kamenji obmetavali. Orožniki so podivjano
tolpo pregnali. To je posledica surove pisave
prvaških listov. Pfui Teufel čez tako zverinsko
počepnanje!

Plug cesarja Jožefa II. Prav ponižen je
plug, ki ga je napravil nepozabljeni cesar Jožef
II. slovitega. Razven noža je celi plug iz lesa.
Spretna kolesa so zvita iz veje in neobkovan.
Ta poblehni plug rabil je cesar Jožef II. dne
19. avgusta 1769. Zadeva je itak znana, ven-
dar pa jo je dobro ponavljati; saj dokazuje
vendar globoko spoštovanje do kmetijskega stanu.
Bilo je tako-le: Tisti dan delal je kmet Jožef
Nowotny na svoji njivi, ko se je cesar Jožef II.
mimo peljal. Cesar je skočil iz voza, stopil
h kmetu in rekel: „Naj jaz enkrat poskusim“. Vzel
je potem plugove držaje v roke in zapo-
vedal kmetu, da naj konje požene. Mirno je
korakal čez sveže grude in mrmral: „Dobro
delo!“ Pravijo, da je njivo s plugom 17 krat
prekoračil. Potem je dal kmetu plug nazaj in
mu podelil pest tolarjev. Rekel je: „Gorko mi
je pa pri temu delu postalo. Ali zdaj vem tudi,
kako se izdeluje v potu obraza svoj kruh!“
Končno se je obrnil cesar k svojim spremlje-
valcem, pokazal na plug in rekel: „To je inštru-
ment miru in kulture, ki si bode bolj gotovo
svet pridobil nego vsi meči in kanoni. In kmet-
ski stan, ki vodi plug, je najzanesljivejši steber
držav in vladarjev. Zato pa čast kmetu in
plugu!“ — Moravski stanovi kupili so potem
od kmeta Nowotny dotični plug in ga shranili
v Brnu. Na cesti ob tisti njivi, na potu iz Brna
v Olumec pa so pustili spomenik napraviti. Ko
se je v času vojske ta spomenik uničilo, napra-
vili so družega, ki so ga pa sovražniki zopet
l. 1809 razbili. Tretji spomenik pa stoji še da-
nes. L. 1873 pripeljali so plug na svetovno raz-
stavo na Dunaj. V dotičnem paviljonu pa je
nastal ogenj, ali k sreči so pogumni možje zgo-
dovinski plug rešili.

Gospoda na deželi. Zdaj v vročih pasjih
dneh prihaja zopet gospoda na deželo, da tam
vročino lažje prenese. Pri temu ti „Sommer-
frischlerji“ dostikrat kmetom prav neprijetni
postanejo. List „Münchener N. N.“ jim vsled
tega sledečih 10 zapovedi priporoča: — Ako
greš na deželo, nikar ne misli, da smeš svojo
dobro vzgojo doma pustiti. — Prava prostost
počitnic ni surovost in nevezanost na deželi ni
brezobzirnost. — Ne pozabi, da ne slišijo polja,
gozdovi in travniki tebi in da jih moraš tedaj
vedno varovati. — Ne dovoli tvojim otrokom
vse, češ da smejo na deželi divjati; kar je
otrokom veselje, je dostikrat kmetu žalost. —
Prični tvojim otrokom spoštovanja do kmetijskega
dela; potem ne bodejo smatrali travnike za
igrališča, ne bodejo žitna polja zaradi par rožic
pobodili in nezrelo sadje iz dreves jemali. —
Ostani na cesti, kadar se izprehajaš. Zapri
vedno „gatre“ za živino, kjer napraviš kmetu
drugače lahko veliko škodo. — Ne razbijaj po
cesti steklenic, kajti črepine lahko človeka in
žival hudo ranijo. Ne meči papir za zavijanje
jedil po tleh, ker je to neokusno. — Ne za-
sramuj kmetijskih šeg, ker so te posledica stare
tradicije in kmetom svete. — V polnem stan-
ovanju ravnaj s pohištvo tako, kakor da bi
bilo troje. — Ne zahtevaj, da bi ti kmet vse
napol šenkal. Poletje je kratko in ljudje hočejo
za svoj trud tudi kaj zaslužiti. Tudi na deželi
velja geslo: Živeti in živeti pustiti!

Potres na Ogr- skem.

Že v zadnji številki smo po-
ročili o hudem potresu, ki je pri-
šel od ogrske pokrajine. Zlasti hudo
pridejeto je bilo mesto Kečkemet.
To mesto je doživelo tudi lanko
potres. Pri sedanjem ni ostala
mehca hiša nepoškodovana. Dim-
niki so padli na ceste in v stano-
vanjih se je razbilo vso pohištvo.
V mestu je zavladalo seveda veli-
kano razburjenje. Mestni rotovž,
župnišče in razne šole so bili po-
roščeni. Piatistovski cerkev so mo-
rali podreti. Telefoni so seveda
tudi pretrgani. Škode
je v tem mestu za več milijon-
ov kron. Vse cerkve in javna
posklopja so morali zapreti. Dve
meči sta bili ubiti, mnogo pa jih
je ranjenih. Naša silka kaže glavni
og mesta Kečkemet z rotovžem,
ki je zdaj hudo poškodovan.

Das durch Erdbeben zerstörte Rathaushaus in Keckemet.